

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, nov. 3.
1867.
31. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpóldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

A független (?) felelős () magyar miniszterium programja.

Az áldás és átok
Onnan felülről jő,
A kövér harmat s a
Villám terhes felhő,
Tehát föl félelem.
Rettegd a hatalmat!
A mely mindent adhat,
A mely jól fizethet . . .
De fel is oszlatthat.
S ekkor nincs védelem.

Bécs ugy áll felettünk . . .
Mint a terhes felleg,
(A quóta, és az adó
Mindég ott száll fellebb.)
Hát engedelmesség!
Félre tehát innét —
Ne gánesolódj mindég,
— Boldogságunk nézzed,
Sőt magad tetézzed . . .
Te tigris nemzetiség!

Mit? . . . Hát sok az adó?
Vagy magas a quóta?
Kellene ti néktek . . .
Tudjuk Kossuth nóta?
No csak azt várjátok!
Rögtön megtérjeteK,
Semmit ne kérjeteK . . .
Másként nem sokára
Meg mutatjuk nektek:
Hogy még több vár rátok.

Hát ti rongy fir kaszinok?
(Képetekre mászok!)
Nem szabad a sajtó? . . .!
Majd nyílik az ajtó . . .
— A börtön ajtaja. —
Ki bőribe nem fér . . .
Izgat, és meg nem tér,
A ki handabandáz, —
S ki rebellis fir kaszin,
Meg gyülik a baja!

Ti dicső uraink
Magas hitelezők!
Legeljetez rajtunk —
Népeink a mezők . . .
Hordjátok a kincset.
S te alá rendelt nép!
Dolgozz, hallgass, fizess.
Lásd, mi megelégszünk,
Te se légy oly tüzes,
Sorsunkat tekintsed!

És most bécsi kormány!
Parancsodat várjuk,
Végre is hajtjuk, mert
A népeink bárgyúk,
Hisz mi azért élünk.
A többség mellettünk,
S ti dicsők felettünk . . .
Hogy válság is jöhet —
S emelnek ránk követ
Attól mi nem félünk.

KONDOR MARCZI.

Történelmi okmánytár.

II.

A nagyvezir levele Ackheim budai basához 1687-ben.

Igaz hívő Ackheim! nagy bölcsességű budai basa! nekem nagy örömemre szolgáló hatalmas ur. A világdöntő Padisah árnyékában nagyra nőtt virága Alláhnak! rettenetes hangú oroszlán! dicsőség neked!

Midőn mély bölcseséggel írott egri leveled másolatát a hozzám küldött esanszodtól átvettem vala, át is adtam azt a rettentő Padisáhnak itt a frankok fővárosában, ki is rettenetesen megijedt vala, hogy te az ő birodalmában sokkal fentebb hangon merészelsz beszélni Eger városával, mint ő, a trónok disze, Allah imádója és a nagy próféta utánozhatlan fényességű unokája! és már azon különös gondolata támadt, hogy téged mint lázadót elfogasson, a Dunába lökessen és végre elevenen nyársra huzasson, amidőn is én felvilágosítottam a legtündöklőbb Padisáht, hogy ez a nagy láрма csak azért történik otthon, hogy a frankok hitetlen ura hídje el, miszerint én a nagyvezir, szintén hatalmas ur vagyok otthon, kinek olyan hatalmas szolgálóm van, miként te Ackheim budai basa!

És a frankok hitetlen ura nem gondolván meg azt, hogy mind az amit te tesszél csak rettenetes budai fiüst, igen nagyon örvendett vala és menyre földre esküdött előttem, hogy oly dicső leventer nem láta még Buda minő én volnék, és kínála vala engem mindörökkön örökké tartó véd és dacszövetséggel.

De Alláhnak tetszett vala ez öröm bagdadi rózsáit és illatos turkesztáni jázminait megirigyleni és a legkegyetlenebb muszka brrr! jeges brrr! vízzel brrr! leönteni brrrrr!

Ugyanis mikor beszélgetnénk vala a hitetlenek még hitlenebb a legesleghitlenebb Padisahjával ezen örök szövetségről, mikor is kérdezte volna ő kíváncsisága! hogy nekem mint dicső budai nagyvezirnek volnának e janicsáram, alabénárdosaim, topidzsim, spáhim? óh nagy bölcsességű basa! te jutottál eszembe és ackheimi erős hangon ordítám fülébe a legeslegesleghitlenebb Padisáhnak hogy de még mennyi? és gondolám vala, hogy az én nagy hangomnak csak elhinné, de óh Allah! ne üdvözüljék ha ő csak legkevésbé is megrettent volna, hanem inkább mosolyogva kérdezé vala újra, hogy hát mennyi hadseregem volna? és ime? az egyik eselebi basa, ki velem jött vala onnan Budáról, nagy bolondul kiköpé vala, hogy három erős legényből áll a gárda. És a hitetlenek rettenetes fejedelme elfordula tőlem és nem köte vala szövetséget velünk.

Oh Ackheim; Ackheim sereget nekem sereget mikorára haza megyek, nem bánom ha pénchezokból állítod is elő csak legyen. Allah oltalma és a próféta bölcsessége veled.

Julius

a budai nagyvezir.

NB. A eselebi basának, ha haza megyek, kesergő lelkelem vigasztalására okvetetlen elüttetem a fejét és a paradéra rettentő hadseregem felét kiállítom, most még egy kicsit bü elfelejtéstől champagnirozom egyet, óh a te tájaldalmadnak enyhítésére jó a esömöri löre is.

Eredeti levelek.

XXXVII.

Téns uram!

Már régölta tünődöm rajta, hogy ugyan mi a feki lehet az a konkordátum? a mint a neve mutatja hát én úgy hiszem, hogy valami kordovánból készült papucs lehetett a míg el nem nyítt s a melyet a papok meg a kormány viselt egymás kedvéért, vagy tán olyan szerzőm, a mi a szabadságot és felvilágosodást kordába tartotta ugy-e kérem szeretettel? Tudom én, hogy ha nem az egyik, akkor bizonyosan a másik volt, de nem józaneszü embernek való volt, s hála istennek ki ment a módiból: — azt mondják pedig, hogy azokat a nemzetes nagy pap urakat váltig eszi a méreg? No csak hadd egye, hisz majd megbékülnek a magok kenyeren.

Olvastam az ujságba téns uram! hogy a mi magyar miniszterünk Andrány uram ü kigyelme is ki ment Párisba a császárral, bizony jó dolga van, hogy úgy sétál-gathat, csak az a szerencsése, hogy nincs egy szál katona se a keze alatt, mert különben meggyölne a dolga s nem mehetne sehova sem; már egyuttal elvihették volna Deák téns uramat is, megmutatni annak a sok farancziának, milyen az az ember, a ki egy egész országot lóvá tudott tenni.

Már látom téns uram! hogy sok lud farkast gyöz, ehol van ü, Böszörményi téns uramat is körül kapták, kiadták Ráth királyi fiskáriusnak, hogy nyuzza meg, hanem hát mán osztán mit csinálnak velle, ha mint képviselőt nem szabad lesz megbüntetni osztán mint ujságíró meg majd megbüntetetik. Még majd azt tanácsolja az a drágalatos jobboldal, hogy fűrészeljék két felé, oszt szavazzanak rá, meik a képviselő, meik az ujságíró? — mert hisz ugy is szálka a szemében ez a derék, jó, becsületes ember a jobboldalnak, ugy is régi kíváncságuk az,

hogy szeretnék megenni. Jó lett volna ez a jobboldal Pi-látus mellé szavazni.

Ha a haza boldogságát csak a szavazással lehetne kivinni, úgy a jobboldal mindenütt győzne, majd megérjük azt is, hogy az ország házába egy mázsát állítanak fel, osztán font számra megy a houboldogítás, — bezzeg majd akkor is Deák Ferencz téns uram nyom legtöbbit a maga nagy hasával, s ki pótolja a többi sok üres fejeket, kik egyebet sem tudnak, mint ezt kiáltani csak: szavazzunk:

Ni téns uram! kérem szépen, ugyan hát már mi lesz abból a pápából? mert hát már nagyon rá jár a szekér rudja, rettenesképpen puskáznak az országába pedig az a feki puska golyóbis nagyon hamis egy veszett portéka ám, mert még bele akadhat ü kigyelme reverendájába, oszt bezzeg akkor nem használ még a gyöngyösi szentelt víz sem neki; bizony jobban tenné, a míg nem késő, hogy kálvinistává lenne, mert hamarébb lehet egy ember arrá, mint annyi sok millió, akkor oszt az ördög sem bántaná ő kemét. Azután meg járassa Ludas Matyit magának, fogadom olyan ember lesz belőle, hogy még meg tesszük itthon az ötvenharmadik vármegyébe viczispánynak. Azt a sok reverendás atyafit meg rá kell uszítani a fehér cselédekre, hadd házasodjanak rá kásra, úgy is van Pesten annyi asszonyféle arra a végre való, hogy valamennyi klastromnak meg plébániának jut belőle legalább egy pár, még pedig mind olyan, hogy már ki van próbálva, — mingyárt meg szünne a háboru, oszt egészen más világ lenne.

Hjajj téns uram én tudnám azt hogy kék, csak hallgatnának az emberre, — pedig hát fogadom, hogy előbb utóbb úgy lesz az, a hogy én komendálom, majd meglássa kigyelmed.

Karakán Marozsi
gulyás bojtár.

Üdvözlő felirat.

ama nagyfiszteletű baranyai esperesthez!

Nagyérdemű vaskalapos szent atyám!

Szerelmes fiának Pálnak, ugyszinte kebelbeli keresztfiának a lúzsoki lelki atyának nagy talentumával megvizsgáltatván a kis-esány-oszrói káplánnak állapotbeli mivoltát; a paeséri atyafi testvérek által a multkor már említett, és többször is tapasztalt salamoni bölcsességénél fogva, találta azt nagyérdemű kegyelme épen olyannak mint a tötfalusit, magával familiájával, atyafiatlan sógor-talan, keresztfiatlan szegény állapotban, sőt elizeusi előrelátásánál fogva azt is tapasztalta, hogy ő csak egy szegény rektor fia légyen; ugyan azért apostoli hatalmánál fogva azon mesterkedik atyaságod, hogy a kis-esány-oszrói hívek ne ötet, hanem nagyérdemű kegyelmednek valamelyik pereputtyát választanák jövődöbéli lelki pásztoroknak.

Mely bölcs cselekedetével most is azt eszközölte nagyérdemű kegyelmed, mit a multkor Tötfaluban, úgy hogy már most a nevezett hívek közül többen járnak az én alázatos lelki tanításaim hallgatására, egyik jámbor testvérem házához, mint a tulajdon maguk által épített templomba; és így titkos felekezettünk száma, ismét nagyban gyarapodik nagyérdemű kegyelmed bölcs intézkedése által, melyért is nem mulasztatom el testvéri szent csókomat én is megküldeni a paeséri testvéreké mellé, s áldást könyörögni a szent lélek istentől nagyérdemű kegyelmed bölcsességben megöszült fejére! Amen.

alázatos lelki atyafia

D S a m u

a zaláti nazarénusok titkos felekezetének főpapja.

Adomák.

Midőn az öreg Ferencz császár halálos betegen feküdt, felsőbb rendeletileg megparancsolatott a lelkészeknek, hogy ő Felsege életeért könyörögjenek. Nagyfiszteletű Sz. uram akkori debreczeni pap vévén a magas rendeletet, következő vasárnap a prédikáció után eképe buzgókodott: Tartsd meg uram a királyt és add vissza egészségét, ne nézd hogy ő német, hiszen arról ő nem tehet."

Kemény beszédet tartott az ifju lelkész híveinek. S mikor ki jöttek a templomból, azt mondja egyik hallgatója:

„Na tiszteletes uram!“ olyan pattogós prédikációt csapot ma, hogy kosárra lehetett volna szedni ajkairól a lepattogott igéket, mint a pattogatott kukoriczát.

Megüresült a t . . . i egyházmegyében egyik lelkészi állomás s a többek között, egy tréfáiról ismeretes lelki atya is kándidáltatta magát, noha az egy krral sem volt jövedelmezőbb parokhia az övénel. Többen tehát csodálkozva kérdezték tőle, hogy miért teszi ezt, hiszen nincs benne semmi haszna, sőt a hurezolkodás alkalmával kára lehet. Tudom én azt — felelé ő — de már az egyik oldalam fáj, — hát szeretnék a másikra fordulni.

Nagyon rosszul volt a cigány felesége a more látván a kinlódót, tanácsolá neki, hogy hizza már valamelyik boldogságos szüz Máriát segítségül. Mire csakugyan fel is sohajtott a nő mondván: „óh boldogságos pócsi szüz Mária! kegyerilj hát rajtam.“

— Ah te bibast — monda a dáde — há má minek még anyira, hiszen közselebb ired a szent györgyi Máriát, mikorra amazs ide jün, akkora a lilek kisalad belülled.

Hangok Y. megyéből.

Ki lát abban valymi csodálatra valót . . .

Hogy megye uraink ütik a makaót?

Főjegyző, főbíró, esküdt és főorvos! —

Kártya asztal mellett egymástól pénzt oroz.

Hiszen itt a bibe könnyen megfejthető,

Főispánunk is egy volt muszkavezető . . .

És hogy annál többször emlegessük nevét:

Tehát **kozákokkal** rakta meg a megyét.

Botond.

A Károly-kaszárnya előtt.

„Nini koma! ösmered ezt a madarat“ ?

— Ösmerem, hogy zápult volna meg a tojása, hogy ki ne kellett volna. —

„Nézd csak, hogy nyelte el Magyarországot . . . ott van a begyében ni.“

— Elnyelni csak elnyelte, hanem azt már nem hiszem; hogy meg is bírja emészteni.

Pattantyúk.

Finis Hungariae . . . az az vége Magyarországnak. No no atyámfia! meg ne ijedj, csak a Pompéri „M a g y a r o r s z á g - a“ bukott meg, és éppen halottak napján. Uramfia! aztán ez akarta támogatni a kormányt, mely éppen azért dönt ki oly hamar a lapok sorából, mivel maga se volt életre való.

A katolikus lapok: Idők tanuja, Pesti Hírnök, Pester Neuer Loyd, Független lapok sat azon aggódnak, hogy ha Garibaldi beveszi Rómát, hova lesz a pápa?

Hát jöjön el a dunántultra kálo m i s t a e s p e r e s nek itt bizony jó dolga lesz, mert aligha követelne már. Ó Szentsége is több esalhatlansági hitet alattvalóitól, mint a menyit szoktak némely idevaló esperesturak.

Campilli a nemzeti színházi ballet táncmester aranyat adott a garibaldistáknak, hogy a reverendás hadsereget Rómában jól megtánczoltassák.

A „Haza“ életbiztosító bank részvényei igen keresettek a börzén. Vő volna elég, de eladó nem akad.

Bizony szép dolog a mai világban, mikor egy intézetnek oly hazafias részvényesei vannak, kik anyira ragaszkodnak a Hazához, hogy azt legkisebb hajlamok sínes elárulni.

A mult napokban a lóvanatu vasut elgázolt egy izraelitát, kinek élete 6 ezer ftig volt az Ankernél biztosítva.

No a ki a Hazánál biztosítja magát, azon már nem történik efféle malőr, mert ez az intézet oly elővigyázó az életbiztosításban, hogy az embert előbb a lóvasut elé fekteti, és ha ezt a próbát sértetlenül kiállotta, csak azután biztosítja. A Haza részvényei tehát nem hiában állnak szilárdon.

A zuávok laktanyája Rómában légbre repült, — pedig a szentelt puskapor meg kímélhette volna saját zsoldosait, na de hiába, a szent városba se tubáknak tartották a puskaport, hanem keresztyéni pietás jeleül és alapjául.

A közösügyes csárdában.

(énekelve.) Jaj de gonosz a német!
 Hogy a macska enné meg.
 Hamis az itte ő nála...
 Még is dupla a krétája.
 haja haj!

A „Hirnök“ ponyva hírlapnak nevezi a Magyar Ujságot, No bezzeg nem ponyva a Hirnök, hanem csak . . ponyva!

A Deákpárti képviselők azt tartják, hogy hallgatni naponként 5 frt. szavazni köttelesség, a többit meg majd elvégzik Bécsben.

A képviselő háznak van Halássza, Madarássza, de se egyik, se másik nem lizi a mesterségét — mert meglehet a halász kecsége helyett stockfíásokat, a madarász pedig fülemüle helyett csak szajkókat fogna a közösügyes nagy universumban.

Miután a kondordátum a józan ész diadala folytán megbukott, ne busuljanak a venerábilis telek, hanem eszközöljenek oly konkordátumot a magok részére, a mi lelki testi élvezetet és boldogságot ad: t. i. h á z a s o d j a n a k m e g.

Sziporkák.

Magyarország drágán fizeti numerussait a jobb oldalon, melyeket a jobb jövő sorsjátékába rakott be, pedig a terno bizonytalan.

Egy fiatal kritikus sokáig udvarolt egy igen kedvelt színésznőnek — s végre csakugyan nőül is vevé; midőn e fölött egy barátja csudálkoznék, egyszerűen így szólt: Azért tettem, hogy valahára szabadabb legyek.

Kanász. Nagy jó uram! ennek a malacznak valami baja van.

Gazda. No hát mi baja van?

Kanász. Már egy pár nap óta igen affektál.

Gazda. Hát miféle disznó betegség az az affektálás?

Kanász. Hát a bizony gazd uram olyanféle, hogy hát, mikor a sz . . i uraságnál szolgáltam, ott is mikor a kisasszony nem akart enni, mindig azt mondták, hogy azért nem eszik, mert affektál.

Hogy kell fizetni a quótát?

Ismerjük már azt a nótát:
 Hogy fizetni kell a quótát!
 Magyar hősök! hős vezére Zoltán,
 Eldöngette a németek hátán . . .
 Azt a régi híres nótát:
 Hogy kell fizetni a kvótát?

Évek jöttek, évek mentek . . .
 Óseink birokra keltek.
 Pártviszály lett, magyar, magyar ellen
 És a német ott állott a lesben. —
 Fütta fütta azt a nótát:
 Hogy fizetni kell a kvótát!

És a kard mely vérbe volt keverve,
 Vad haraggal csapott az ellenre,
 Világverő Mátyás király kardja,
 Buzogánnyal írta Bécs falára,
 Azt a régi híres nótát:
 Hogy kell fizetni a kvótát?

Eltűnt a fény . . . jött sötétség,
 Homályos lőn a dicsőség . . .
 Férgék rágták a nemzetnek testét,
 Kaján gyűlölség leste vesztét,
 Hollók, varjak már károgták . . .
 Hogy fizetni kell a kvótát!

Ekkor mint tüzes villám az égből —
 Óriások termettek a földből.
 Felzengett a Rákóczi nótája
 Fel magyarok fel hősi csatára!
 És vitézül megmutatták:
 Hogy kell fizetni a kvótát?

Ez is elmúlt, ezt is elfeledék . . .
 Kezünk, nyelvünk rablánczokra verték,
 A költővel felsohajtott lelkünk:
 „Hogy hol késel, régi dicsőségünk?
 Ismét hallottuk a nótát:
 Hogy fizetni kell a kvótát!

És ime a megfásult ereken,
 Kezdett a vér forni sebesebben.
 Eljött Kossuth — a nép megváltója:
 Lehullott a szabadság békója.
 S milliók verték a nótát:
 Hogy kell fizetni a kvótát?

A történet hát felírta:
 Milyen az a quóta-nóta?
 Csak a gyáva topprongyos legények,
 Közösügyes bugyogós vitézek,
 Feledték el azt a nótát:
 Hogy kell fizetni a kvótát?

Fejérváry.

Kurizálás után nyakik az áldásban.

(Meséli Csalan Péter.)

Kedves Mátyásom! még egy históriát szentelek neked katonai élményeim közül, még ez egyet fogadd el tőlem, mert nem csudálnám, ha már valami buzgó jó vértű közönségi quóta magyar, azt mondja róllam, hogy miért nem akasztották fel ily sok esinért.

Elég az hozzá hogy masiroztunk, — a stáztión be-quártélyoztak egy jó modn paraszt ember házához. — ennek a harmadik szomszédjában lakott egy esizmadia mester. — ennek a esizmadia mesteknek meg volt egy igen takaros felesége, meg egy vén anyja: — a mint osztán én az utezán végig sétáltam estve felé, kinn állott az uteza ajtóba a kis menyecske, köszöntem nyalkán s úgy megigézett szép bogár szemével, hogy megállottam s mondtam annak mindent, a mi csak szép és gyöngyörrt lehetett.

Beszélgetésünk alatt ki tudtam azt is, hogy a maiszter ur mindnap ellátogat a csárdába, s az alatt egész éjszaka várakozik a kis menyecske. Én persze, mingyárt ajánlatot tevék, hogy ha épen unalmas lenne az idő, eljönnék diskurálni s azon váratlan kedves nyilatkozatot nyerém ajánlatomra, hogy szívesen látott vendég leszek, hanem csak azután ha maiszter ur elmegy.

Persze alig várhattam, hogy a bőrkinzó inni menjék s a mint észre vevém távoztát, azonnal átmenék a szép menyecskehez és tartottam szóval erősen. A vén asszony meg a hátulso kamarában egy óriás tekenőbe dagasztott vagy 12 kenyérnek való tészát.

Haladt az idő gyorsan, de én is oly gyors léptekkel haladtam a szép asszony szive hódításához, a mint egyszer a konyha ajtóba tipegés topogás hallatszott, s jött a vén asszony, a kis menyecske utasítása folytán azonban én egy sötét szobán keresztül vezettem egvensesen egy lajtorjához, melyen föl kelle haladnom a padlásra. Feljutván a rettenetes sötétbe szép esendesen megpihentem, míg minden nesz elmúlt, — de végre a várakozásba, a sok kálkülusba türelmem véget ért, s elkezdtem orientálni magamat, esendes léptekkel keresgélve az irányt melyen szabadulásomat reménylém; de a mint legóvatosabban lépkednék egyszer csak reccses . . . mintha kikapták volna alóllam a padlás deszkáját, zu hé belepotyantam valami rettenetes puha matérjába. Míg aztán én ebből a puhaságból ki kapaszkodtam, a rettenetes setétségben akkorára gyertya világgal be rohantak kízdelmem színhelyére a vén asszony meg a részeg maiszter, retenteseen jajjveszékelve, kísértetet, zsványt, gyilkost meg minden borzasztó dolgokat kiabálva, össze esőditették a falu népét körültem. De nekem sem kellett több, hanem hirtelen talpra ugrottam, a gyergyát kivertem kezökből s jobbra balra taszigálva a rémült népet, elrohantam haza s bele bujtam ágyamba.

Hát csak a történet véllem, hogy addig lépkedtem a padláson a setétben, míg a hátulso kamara felibe jutott.

tam, a minek nádból volt a padlása s mihent rá léptem le szakadt alattam, s én meg egyenesen a nagy teknő tésztaiba zuhantam, s legalább két kenyér tészta rám ragadt, mert fülíg voltam az áldásba. Megvallom vétettem a parancsolat ellen, — hanem tisztelem is én azt a tizedik parancsolatot, de biz isten nehiz azt megtartani akkor, a mikor szép asszonyt lát az ember.

Hajdanába volt egy öreg esperest, a ki oly keveset törődött öltözetével, hogy példabeszéddé vált miatta. — De különösen csizmáira fordított legkevesebb gondot s csak tél kezdetén keneté meg hájjal, a mely táplálékkal osztán tavaszig be kelle érni a tisztos lábtyűknek.

Egyszer azonban a véletlen úgy hozá magával, hogy az öreg ur valahova hivatalosan menettetett, a hol meg is szálván, estve az inas fölragadá a csizmákat s ki vitte subiczkolni. —

Másnap reggel osztán minden ember fennt volt a háznál, csak a főtisztelendő sétálgatott nagy boszuságában mezitláb a szobában, melyben hált, mindaddig, míg a házigazda be nem kopogtatott és kérdőre nem voná főtisztelendőségét az iránt, hogy miért nem jön ki szobájából? — hisz úgy mond a csizmámat nem tudom hová lett, pedig ott volt az ágy előtt fényesen ki kelfelve; de ő a szokatlan fényes állapotba nem akarván acceptálni, alig birták elhítenni véle, hogy azok az övéi, — s csak azután nyilvánítá hogy az ő csizmája hájra jár, s nem akarja hogy subiczkra kapják.

Ugyancsak ez az öreg ur rettenetes nagy vadász volt, s mikor osztán neki szabadulhatott a harasztosnak, — egész napra tele rakta a reverenda hátulsó zsebét sült kolompérral, s ha eszébe jutott meg ette, ha pedig bele mélyedt a vadászatba, épp úgy haza lötyögtette mint a hogy kivitte. — Egyszer osztán a történt véle, hogy a mint a szöszékbe fölment predikálni, nagy tűzbe jöven megizzadt, s a mint a zsebkendőjét javába rángatja kifelé zsebéből képit megtörülni, hát uramfia! a sok sült krumpli csak úgy potyogott az ájtatos hivek fejére, de azért az öreg ur nem confundálta magát, hanem végig elmondá a mit hiveinek szánt.

Kondor Marczihoz.

Ej! de mérges legény vagy,
Marczi komám Kondor!
Morogsz, harapsz mikép egy
Szellemi komondor.

Nincs előtted tekintély —
S nagyság épen semmi,
A ki egyszer hibázott . . .
Megakarod enni.

Sőt, . . . per amorem Dei . . .

Oly vakmerő lettél:
Hogy pár reverendán is
Nagyot repítettél.

Vigyázz! mert a páterek
Ellenségid lesznek,
Nem te őket, — de ők téged
Früstökre megesznek.

Csak azt veszed észre hogy
Szörnyen rád mordulnak . . .
S egy vidékből másikba —
Pöndörítnek s turnak.

De azért ám mit se félj
Marczi jó barátom!
Üsd, vágd a ki félre lép
Légy ember a gáton.

Üdvözöllek szívesen
A távolból téged!
Kivánok sok barátot —
S kevés ellenséget.

Az elsők közt nekem is
Nyujts baráti jobbot,
S ellenidnek tartsd készen
Azt a „gunyorongot.“

Antipáter.

Nyílt tér.

Alázatos interpelláció

(ama bizonyos baranyai nagytisztelendő tudós esperesthez.)

N. t. uram! a minap a verebek rám szállván, csirpelték hogy n. t. uram a luzsoki és kis-szt.-mártoni építőmesterekkel úgy egyezett, hogy engem az eklézsia kontójára megreperáltat; kérem tebát tessék valamit lendíteni rajtam, mert nem nézhetem, hogy a tanító a kukoricáját más padlására kénytelen elhordatni az én lyukas voltom miatt. Azt sem tudom, — ha télre is így maradok, — feljárhatnak-e a gyerekek oskolába, mert bizonyos, hogy a nyakuk közzé ömlik a hó s eső-lé, szinte az én lyukas voltom miatt Kár volt n. t. uram! az ekléziát az én megreperáltatásomba olyan türkische basa módra megakadályozni csak azért, mert nem akarta elfogadni a n. t. uram által kinevezett esperesi reperáltató deputációt, — már most én rég készen volnék s nem lennék kénytelen becsurgatni az őszi esőcseppeket, tanító uram és a gyerekek nyaka közzé. Alázatosan interpellálok azért n. t. uramat, mikor lehetek már szerencsés, fent nevezett luzsoki és kis-szt.-mártoni építész urak által megreperáltatódni.

NB. mult napokban nagy vihar volt éjszaka s engem még se dobott le, de ha még egy vihar lesz, — nem tudom ha kiállok e?

A valszlói iskola teteje.

Interpellálónak kértére fogalmazta
Pírok Jancsi harangozó.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Haszt e gewöhre khedves Mihály bátyah! olvastha khend a Kossuth harmadik levelit a Magyar Ojságban?

Mihály. Hogy ne olvastam volna? hanem szomszéd! csak azt nem tudom megfogni, — miért nem közölte azt a Pesti Napló szerkesztője ... mint a kinek természetesen

először szánva volt, hiszen tudhatta ő bárósága, hogy nem lehet azt a belső kabát zsebébe varva hordani tovább két hétnél, — a nélkül, hogy a tyuk is ki ne kaparja az igazságot.

Iczik. Ghatte gerechte! der baron Kemény — thodja khend — hat eine starke Kopf ... ü milthuságussága nem esokh nagy gourman, dasz heiszt grojszer falonecz, hanem nagy pulithikos is. Ogyan is azt vetthe észre a bárú or, hogy a Kussuth khét rendbeli levelének khüzlése otán khörülbelöl ezer ütszáz előfhüzetü szükhütt meg a pesther Naplutul. Ha már mustan ezt a harmadik levelet is khi adtha volna, tholán azuknak is megogrott volna fhele a khiknek még az elsü khét levél fel nem nyithutta a szemüket ...

Mihály. Ühm! kezdem már érteni a dolgot, kuttya május! még ugyan fején találta a szögöt Iczik szomszéd! abiz a ... má ugy kell lenni. Csak sokra megtanít engem a szomszéd! mit különben fel sem érnek a magam részével, Furesa a ... hogy ez a mi kormányunk rendkívül szereti, ha neki illuminálnak, lám a mi jó apánk Kossuth igazán illuminál, — mert hát a lélek ablakait világosítja meg és a nép szemét akarja fel nyitni, hogy lásson és ne vezessék már tovább vakok a világtalanokat; — persze az ilyen kivilágítást a hatalmasok nem szeretik, nekik csak szurok meg olaj kell, melynek füstjétől osztán ugy elkábul a fejük, hogy észre sem veszik, hogy bizony viradni kezd már. Hejj pedig megvagyon ám írva, és ezt tudhatná a Pesti Napló szerkesztője Kemény báró is: — jaj ti nektek farizeusok és irástudók, kik véka alá rejtitek a világozságot.

A politikai napi lapok távsürgönyei.

(Ugyan egy napon.)

Idők Tanuja: Róma: Oct. 31. Szentséges seregeink Montetotondónál a szigetvári hősökhöz méltó vitézséggel vertek vissza a vakmerő exdikátor ráló csordáit, noha

mindegyik pápai katonára 160 bandita jutott. Ez után a vitézség!!!

Pesti Hírnök: Róma. Oct. 31. Az egész római határon egyetlen egy garibaldista sínes. Az örök város oly esndes, hogy a legyugás is meghallik benne. Viterbonál a hős zuávok keményen megverték a vakmerő banditákat maga rablóvezér esz-veszetten futott vissza Kaprerába. Menotti is sebet kapott. Elesett 400 veresinges. A hős zuávok csak egy embert ve ztettek.

Pesti Napló: Toulon. Oct. 31. A franciaia hajóhad parancsot kapott az indulásra. Viktor Emánuel csapatai átlépték a római határokat.

Esti Lap: Páris. Oct. 31. A franciaia hajóhad elvitorlázott Civita-Vechiába. Nagy sietséggel szálitják kifelé a csapokat, hogy hamarább Rómába legyenek mint az olasz királyi csapatok. Viktor Emánuel lenondott.

A Hon: Florencz. Oct. 31. Garibaldi hátat fordított Montetotondónak és az örök városhoz dupli marsban közeledik. Victor Emánuel nem mondott le. Viterbonál a pápai csapatok megszaladtak.

Magyar Ujság: Florencz. Oct. 31. Hanni ál ante portas ... A rettentetlen hős Garibaldi Róma kapuja előtt áll.

Ludas Matyi gyorspostája.

Kiüttött már a háboru . . .
Nem csak olas országban,
Még a honatyák kezsett is
Kutya egy barátság van.
Egyik védi, másik pedig
Majd megesi a megyét,
Egyiknek kevés a tuzsok . . .
Másiknak sok a veréb.
Ott van la! a mir a kormány
Bizstost küldött Egerbe . . .
Most már a minisztereket . . .
Akarják fogni perbe!!

Hicsó József csizmadia mesternek Selyebre: Azt írja polgártárs, hogy „Kassán személyesen tette a szögleten lévő ládába 1 frttal a levelet Ludas Matyinak. Meghíszsüik, de mi nem láttuk színét se. — hát csak keresse maiszter ur a Matyit is ott a szögleten lévő ládában.

Beliczay Sándor bajtársnak Temesvárra: A Szini Károly részére adományzott 2 frtot oszttr. ért. személyesen átadtuk. A részvétért hálás köszönetét küldi fogoly barátunk.

Vágó Sándor polgártársnak: Szini Károly fogsága rövid idő mulva letelik s akkor az előfizetési pénzt elküldheti polgártárs magához az illetőhöz. Más tanácsot nem adhatunk.

Kiadói sürgöny.

Nemes Papp Balázs urnak Arlóba: Uraságod előfizetése a főkönyvben fel nem található, kérjük tehát velünk tudatni, hol történt és mikor az előfizetés, nyugta vagy postai bevény mellett-e?

Rajzoló Ujházy.

Lapulatájonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY.

Metsző Horváth.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utca 18. sz.